
Skrýš

Anna Simons

Nicole Arendtová bleskově ucukla ruku od bedny na náradí. Ucítila pekelnou bolest v ukazováčku. Proč si jen vzala do hlavy, že si opraví ucpaný odpad v kuchyni sama? V přítmí sklepa si ve skříňce na náradí podle všeho sáhla na nůž na koberce. Zatraceně! Honem prst strčila do úst a druhou rukou chvatně šátrala po něčem, co by krvácení zastavilo. Lepicí pásce, náplasti, čemkoli.

Nedávala jsem pozor. Už zas.

Úplně dole v rohu bedny zahlédla starý hadr. Sice byl špinavý a umaštěný, ale dokázal krvácení zmírnit. V prstu jí silně tepalo. Rychle ho omotala. Potom si všimla toho nadělení: na podlaze, pracovním stole, v bedně – prostě všude kolem – samá krev. Zasténala. *No nazdar! On nesnáší nečistotu.* Naštěstí měla dost času všechno důkladně vyčistit. *Vrátí se až za tři týdny. Bude potom všechno v pořádku, jak jí slíbil?*

Pohled na krev a bolest jí připomněly jinou dobu, zpropadeně zlou. Tohle bylo první poranění za poslední měsíce, co byl pryč. První, které ji potkalo. Přivodila si ho sama.

Bez jeho přičinění. Prostě tak.

Běžela nahoru, umně si ránu ošetřila, nasadila si gumové rukavice, napustila do kbelíku horkou vodu a přilila do ní louh. Podívala se z okna na neutěšený zadní dvůr. Potom ještě měla v plánu si sednout k šicímu stroji a pokračovat v práci na sukni. Látka byla svítivě zelená. Jeho oblíbená barva. Až se vrátí domů, chtěla se mu líbit.

Slíbil jí, že se změní. A ona mu věřila.

Zpátky ve sklepeš povytáhla zásuvku skříňky na náradí ještě víc a vzrušením se zarazila. Uvnitř ležela stříbrná dóza na šperky. Předtím ji musel zakrývat ten hadr.

Opatrně krabičku vytáhla. Byla zdobená a působila draze. Zrychlil se jí tep. Že by jí Robert před zatčením koupil dárek a nestačil jí ho dát? Nebylo by to poprvé, kdy jí něco přinesl. Dost často jí zapínal kolem krku řetízek nebo navlékal prsten. Stejnýma rukama, jakýma ji krátce předtím fackoval, mlátil a škrtil. Rukama, které kdysi bývaly jemné a na nichž ji nesl přes práh.

Musím ji dát pryč. Jinak by poznal, že jsem do ní nakoukla.

Palcem přejížděla po kovové dóze. Přestože byla ve sklepe vícegeneračního domu zcela sama, rozhlédla se. Ruka se jí chvěla.

Ne. Rázně krabičku vrátila na místo a nezraněnou rukou sáhla po houbě v kbelíku. Určitě to pro ni mělo být překvapení. O radost z něj ho nemohla připravit. Když pečlivě odstranila všechny cákance krve, vyndala ze skříňky nůž na koberce a čepel zasunula dovnitř. Zrak jí znovu spočinul na dóze. Byla opatřena překrásnými filigránskými ozdůbkami.

Jen letmo nakouknout. Co je na tom?

Krvavé skvrny z hadru dostane vypráním a potom všechno nastrká zpátky do zásuvky, jak to tam bylo. *Jistě si ničeho nevšimne.* Opatrně zkusila dózu otevřít. Ovázanou rukou neobratně zápolila s uzávěrem. Konečně víčko vyskočilo. Tak prudce, až jí dóza div nevyklouzla z ruky. Tak tak ji zachytila, ale zaslechla nepatrné cinknutí o podlahu. Něco spadlo.

Sakra! Proč jsem pořád tak nešikovná?

Krabičku odložila stranou. Očima pátrala po podlaze. Nakonec našla prsten. Ležel uprostřed trojúhelníku, který na šedivém betonu narýsovalo slabé světlo. Sehnula se, aby prstýnek zvedla – a zkoprněla. Zamžourala, zhluboka se nadechla, a ještě jednou se přesvědčila. Ten prsten znala. Nesčíslněkrát ho viděla na fotografiích ve zprávách. Je to necelý rok. Patřil jedné dívce. Mrtvé.

Zírala na něj nevěřicně. V zoufalství zavřela oči a kroutila hlavou. *To nemůže být pravda!* To zjištění ji zasáhlo jako rána pěstí. Mohla ho tam schovat jediná osoba.

Nikdo jiný klíč od mého sklepa nemá.

Musela se ho zbavit. Okamžitě. Natáhla ruku, ale všechno se v ní vzpíralo prstenu dotknout. Rukávy trika si přetáhla přes prsty, třesoucícma se rukama šperk zvedla a pocítila nevolnost. S odporem upustila prsten do kazety. Až nyní vnímala i ostatní předměty. Bylo jich hodně. Příliš mnoho. Nemohla popadnout dech a podlomila se jí kolena.

Nic z toho nechci ani vidět. Jako bych tady vůbec nebyla.

Zaklapla víčko, dózu zasunula do zadního rohu zásuvky, zakryla ji hadrem a zaházela nářadím, šuplík zabouchla, zhasla světlo a dvakrát otočila klíčem v zámku.

Proč jsem to jen nenechala být? Zrovna když se zdálo, že se všechno zlepší.

Jedno teď bylo naprosto jasné: Už se nikdy nic nezlepší.

Už nikdy.

Potřebovala na vzduch. Uháněla ze sklepa na ulici, seč jí nohy stačily – pryč z toho prokletého domu.

Eva Hanssenová vystoupila z černého volva a chystala se natankovat plnou nádrž. Nádherného počasí využila k výletu, ale na zpáteční cestě uvázla ve víkendové zácpě v dlouhé koloně. Nyní si přála být co nejdřív doma, uvařit si něco k snědku a před nástupem do práce si užívat posledního volného večera na zahradě.

Zadumaně sledovala, jak se míhají číslice na ukazateli čerpacího stojanu, a málem se dusila. Dřív mívala pach benzínu ráda, jenže teď jí stále připomínal autonehodu rodičů. Při té myšlence se dostavil tísnivý pocit na prsou. Od té události již uplynula řádka let, a přesto se zármutek ještě nevytratil a vrhal na ni stín. Instinktivně zavřela oči, odhrnula si krátké blondaté vlasy dozadu a vystavila tvář podzimnímu slunci, aby našla útěchu v jeho hřejivých paprscích.

Po chvilince vzdychla, lehce zatřásla hlavou a opět se podívala na ukazatel. Na zítřejší večer ji nejlepší kamarádka Ann-Kathrin a její manžel Victor pozvali na večeři. Slíbila jim, že se postará o pití. Snad někde poblíž natrefí na nějaký obchod s vínem, kde by mohla druhý den po práci v rychlosti koupit láhev kvalitního vína.

Dosud znala v nejbližším okolí pouze velké samoobsluhy a v nich hlavně oddělení hluboce zmrazených potravin. Za dobu, co žije zase sama, oblíbila si hotové pokrmy a polotovary. Nedalo se to nazvat vařením, a navíc to bylo nezdravé. Dávno bylo načase vyhledat jiné prodejny.

Zadávala se přes střechu auta na štít nad obchodem na protější straně ulice. Jak se snažila rozluštit nápis, padla jí do oka mladá blondýna, která šla v rozevlátém plášti po chodníku. Její chůze se zdála těžkopádná. Vzhledem k postavě měla nohy jako z olova.

Náhle se zastavila, mírně se naklonila dopředu, jako by se chystala zvracet, vtom se narovnal, zavravorala a převrátila se. Hlavou se nezadržitelně uhodila o beton. Zůstala ležet a nehýbala se.

„Proboha!“ vykřikla Eva.

Bez váhání popadla ze sedadla kabelku a běžela přes ulici. Akutní hypoglykemie, kolaps krevního oběhu – hlavou se jí honily všemožné příčiny, které mohly zhroucení přivodit. Klekla si vedle dívky. Ta nijak nereagovala a obličej měla téměř stejně bledý, jako byla zem kolem ní.

„Slyšíte mě? Jak vám je?“ Opatrně jí zatřásla za rameno.

Dívce se lehce zachvěla oční víčka, ale zůstala zavřená.

Eva jí nahmatala tep. Byl zrychlený.

„Haló!“ oslovila ji Eva znovu, tentokrát o něco hlasitěji. „Vnímáte mě? Jsem lékařka!“

Zrovna když jí chtěla zkontrolovat dech, dívka se rozkašlala a pomalu přicházela k sobě.

„Upadla jste,“ upozornila ji Eva. „Nedělejte prudké pohyby. Možná máte otřes mozku. Než vstanete, ráda bych vás prohlédla. Souhlasíte?“

Ani nečekala na odpověď a šetrně jí přitiskla ramena dolů. Žena se sice tvářila ustrašeně a rozhlížela zmateně, avšak zornicové reflexy měla normální, a jak se zdálo, Evu vnímala.

„Můžete mi říct, jak se jmenujete?“

„Ni...“ Zakašlala. „Nicole Arendtová. Prosím... chtěla bych vstát...“

„Počkejte, pomohu vám, ale nejprve bych vám ráda prohlédla hlavu. Ze všeho nejdřív se zkuste pomalu posadit.“

Jakmile ji Eva obezřele nadzvedla do vzpřímené polohy, spatřila na chodníku vlhkou rudou skvrnu, kterou měl jednoznačně na svědomí Nicolin pád.

Pozorně ji prohlížela. „Bolí vás hlava? Je vám špatně?“ vyptávala se.

Dívka byla svým způsobem hezká. Světle modré oči neměla nalíčené a průsvitná kůže byla bez poskvřny. Eva se zaklonila, aby zkontrolovala hlavu zezadu, a ihned objevila tržnou ránu. Naštěstí byla menší, než se dalo podle krve na chodníku předpokládat.

Nicole zasténala a chytila se za čelo. Vtom si Eva všimla obvazu na její ruce. Pravděpodobně to dnes nebyla první nehoda.

„Nejspíš máte otřes mozku. Raději zavolám sanitku.“

Dívka se na ni zděšeně podívala a důrazně zavrtěla hlavou. Potom se jí protočily panenky a málem znovu omdlela.

„Pozor!“ varovala ji Eva a podepřela ji. „Na zátylku máte ránu. Nejdříve vám ji vyčistím. Moment.“

Ze soupravy první pomoci, kterou neustále nosila v kabelce, vzala dezinfekční prostředek a gázový obvaz, tamponem osušila ránu a postříkala ji dezinfekcí. Okamžik počkala, až prostředek zaschne, jinak by náplasti nedržely. Nicole mlčela, ale při každém Evině doteku sebou škubla. Měla bolesti, to bylo očividné.

„Nechtěla byste přece jen raději...“ Eva se zarazila. Dívčin prosebný pohled jí stačil. Nechtěla do nemocnice. Proč také?

„Je to vaše rozhodnutí, i když vám to z lékařského hlediska neradím. Žije s vámi někdo – pro případ, že by se vám v průběhu večera přitížilo? Může vás tady někdo vyzvednout?“ Žena u sebe neměla ani kabelku, ani nic jiného. „Mám vám někoho zavolat?“

Nicole přikývla, chtěla něco říct, ale pak jako by se rozpomněla a civěla za ni na provoz na ulici. Eva se podívala stejným směrem. Zrovna tudy projížděl starý tmavomodrý mercedes. Veterán. Ten model znala. Na chvíli ji to vyvedlo z rovnováhy a musela se opřít o zem. Mohla za to živá vzpomínka.

„Pozor! Rukáv.“ Dívčin hlas ji vytrhl ze zamyšlení. „A jeje! To je moje vina.“

Eva si uvědomila, že se opřela přímo do krvavé louže. Na rukávu světlého kabátku se objevila mokrá skvrna.

„Vy za to přece nemůžete. Prostě jsem byla nepozorná. V mém povolání se to stává pořád, a proto většinou nosím praktické věci, které se dají vyprat v horké vodě.“

Eva se ještě jednou ohlédlá na ulici, jenže auto mezitím zmizelo z dohledu.

Mnula si čelo, bez váhání si kabátek svlékla, vzala do ruky nůžky a začala Nicole vystříhávat vlasy kolem rány, aby na ní držely náplasti.

„Čistírnu vám samozřejmě zaplatím,“ vykoktala dívka a rovnou se snažila rukávem vlastního trika skvrnu vyčistit. Až nyní Eva postřehla, že i Nicolino oblečení je potřísněné krví. A nejen to: na druhé paži měla rukáv povy-

tažený, takže odhaloval jemnou síť vpichů na kůži. Tento obrázek Eva znala dobře. Na klinice ho vídala dost často.

„V tomto počasí už kabátek beztak dnes potřebovat nebudu,“ konejšila dívku. „Kromě toho už má svá nejlepší léta dávno za sebou. Investovat do čistírny by bylo čiré plýtvání.“

Nicole si ji zkoumavě prohlížela, ale stále se pohledem vracela k poskvřenému kusu oděvu.

„Teď to nakrátko zabolí,“ upozornila ji lékařka, „ale musím okraje rány stlačit, aby vám nezůstala ošklivá jizva.“

Nicole pokývala hlavou. Eva všechno ještě jednou očistila, zmáčkla kůži a zkušeně ránu zalepila několika náplastmi. Za celou dobu ze sebe děvče nevydalo ani hlásku.

„To by pro začátek stačilo,“ řekla Eva. „Nyní se můžete pokusit vstát.“

Nicole se zvedla, zakymácela a hned se musela o lékařku opřít. Vzápětí se chytila za čelo a zavřela oči. Na okamžik Evu napadlo, že zase upadne.

„Je vám nevolno?“

Nicole zavrtěla hlavou a pokusila se o úsměv. Konečně se jí do tváří trochu vrátila barva.

Místo odpovědi se natáhla po Evině kabátku: „Nechte to přece jenom na mně. Víím, jak se takových fleků zbavit. Pár rozpuštěných aspirinů to spraví...“ Dívala se na lékařku, hlavu nakloněnou k jedné straně. „Prosím. Berte to jako odškodnění za pomoc.“

Eva vzdychla. Považovala to za zbytečné, na druhé straně si tenhle kabátek oblíbila. Nakonec se sehnula, z kabelky vytáhla tužku a lístek a napsala na něj svou adresu a telefonní číslo.

„Tak dobře. Ale jen pod jednou podmínkou: hned ráno zajdete ke svému obvodnímu lékaři, aby se na ránu podíval.“

Nicole přikývla, kabátek si pečlivě přehodila přes ruku a lístek s adresou a číslem si uložila.

Eva se znovu podívala na dívčinu zjizvenou kůži.

„Až to budete mít vyčištěné, můžete mi zavolat a někde se sejdem.“ Ukázala na ruku a šetrně dodala: „A pokud se rozhodnete s někým promluvit o tomhle, ozvěte se mi také. Sice jsem tady ve městě nová, ale ráda se poptám a doporučím vám dobrého kolegu. Člověk dokáže překonat téměř všechno, víte?“

Nicole se začervenala a chvatně si stáhla rukáv. Okamžitě se jí rozechvěl dolní ret a hrozilo, že se zase složí.

„Víte co?“ zareagovala Eva spontánně. „Počkejte tady chvíli. Hned na-proti mám auto. Tamhle u benzinky.“

Až nyní si všimla, jak čerpadlář stojí se založenýma rukama vedle jejího vozu. „Za moment vás tady naložím a rychle vás odvezu domů. Platí?“ S úsměvem dodala: „Tentokrát nestrpím odmlouvání.“

Pozorovala dívku, jak zamyšleně tahá za její kabátek. Nakonec pokývala hlavou a měřila si lékařku velkými kukadly.

„Dobrá. Jen co zaplatím, jsem tady zpátky.“

Eva poklusem spěchala k čerpací stanici. Ignorovala pumpařovo reptání. Zřejmě se rozčiloval, že tak dlouho blokovala stojan – třebaže široko daleko nebyl na obzoru žádný jiný zákazník. Celou věčnost manipuloval s její platební kartou a tvrdil, že nefunguje. Eva si byla jistá, že se tak chová schválně, aby se jí pomstil.

Když po dlouhé době z prodejny konečně vyšla, po Nicole nikde ani stopy. Eva prohledala celé okolí, ale dívka se vypařila. Snad se cestou domů zase nesvalí. S poraněním hlavy nejsou žádné špásy.

Eva na okamžik nerozhodně stála, potom rezignovaně pokrčila rameny a vzdala to. Smiřovala se s myšlenkou, že kabátek už nikdy neuvidí. *Ještě že je starý.*

Otočila klíčem, motor naskočil. Ještě naposledy se podívala do zrcátka, pak se s povzdechem rozjela a vydala se hledat obchod s vínem.

Nicole vešla do bytu, lékařčin kabátek položila na šatník, dvakrát otočila klíčem v zámku a bezvládně sklouzla zády po dveřích na zem. Hlava jí třetila, žluč jí stoupala do krku. Jen tak tam seděla a tupě zírala na zvlněné linoleum, na něž oknem dopadal úzký pruh světla. Pomalu se stmívalo.

Jak byla vyčerpaná, nejlépe by udělala, kdyby si šla rovnou lehnout. Jenomže věděla, že by stejně oka nezamhouřila. Cestou domů se jí před očima stále dokola promítaly vzpomínky. Na schránku na šperky. Na prsten. Jak k sobě předtím tiskla doktorčin kabátek a bez cíle bloudila hodiny po ulicích, dokud jí nedošly síly a nezjistila, že se jí zase podlamují kolena.

Chtěla si s někým promluvit. Potřebovala radu. Jenomže ji nenapadl ni- kdo, na koho by se mohla obrátit. S kolegyněmi z kavárny neprohodila ni-

kdy ani slovo o soukromí. Většina z nich mluvila jen lámanou němčinou a dávaly jí najevo, že se ve volném čase budou zdržovat raději mezi svými. Známych moc neměla a s tou hrstkou přátel se od svatby nestýkala. Zatím jí to nevadilo. Až dosud. Protože jediný, kdo jí v posledních letech vždycky naslouchal, tu nebyl: Robert.

Zrovna teď.

Schovala si obličej do dlaní a začala tiše kňourat. Ačkoli jí zoufalství a strach skoro braly dech, nebyla schopna plakat. Připadala si jako ve vzduchoprázdnu, zcela vyždímaná.

Chvilí jen tak nehybně seděla a koukala na podlahu. Potom sevřela ruce v pěst, zadržela dech a hlavu zaklonila proti dveřím, až to bouchlo. Hlavou jí projela prudká bolest a před očima uviděla hvězdičky. Hlavu svěřila na prsa, rozpráhla se a praštila do dveří. Jako nepříčetná to několikrát zopakovala. Přestala, teprve když ucítila, jak jí vlhká krev z rány na hlavě stéká po šíji. Nakonec vnitřní přetlak ochabl. Uvelebila se na podlaze, rukama si přitáhla kolena k trupu, hlavu si opatrně položila na ně a mírně se kolébala.

Dělala si velikánské naděje, že po jeho návratu z vězení bude všechno jinak. Nový začátek. Ze všech sil se snažila nevnímat škodolibé pohledy a uštěpačné šuškáni sousedů, pro něž byl Robert kriminálník. Rodičům, kteří na ni celou dobu naléhali, aby se rozvedla, ukázala dveře a od té chvíle s nimi nemluvila.

Pevně věřila, že démoni, co jejího manžela neustále navštěvovali, mezitím zkrotli. Ti, kteří ho často doháněli k tomu, aby jí ubližoval. Tak jí to šeptem vysvětloval a ona mu věřila každyčké slovo. To když za ním byla poprvé ve vězení, honosně zvaném ústav pro výkon trestu odnětí svobody, v té ponuré šedivé návštěvní místnosti, kterou museli sdílet se třemi dalšími páry. Ani jednou se nesměli jeden druhého dotknout. Přesto pak plula na šťastné vlně, jako závislá hráčka, když si myslí, že vyhrála jackpot.

Škaredě jsem se spletla. Byla jsem úplně pitomá.

Vnitřní hlas jí našeptával, že to nemůže být pravda. Jenom náhoda. Vždycky byla přesvědčena, že to není zlý člověk. Za všechno mohla jeho žárlivost, alkohol, prchlivá povaha a minulost.

Zavřela oči a zavrtěla hlavou. Ne, ne, ne. Byla by si všimla, kdyby byl opravdu schopný někoho surově znásilnit a počítal se smrtí. Četla, co se stalo ženě, jíž patřil onen prsten. Pachatel s ní naložil nepochopitelně hrůzostrašně. Prý to trvalo celé hodiny.

Zatínala nehty do paží, až to bolelo. Neboť jí jiný hlas našeptával, že si nic lepšího nezasloužila. Že je nula. Že měl Robert pravdu ve všem, co jí vysvětloval, když ji trestal: že je naivní, hloupá, k ničemu. Údajně musel ukájet sexuální touhu u jiných žen, protože ona ho v posteli neuspokojuje tak, jak potřebuje. Věčně fňukala, že jí něco bolí, a hledala výmluvy. Byl kvůli ní nakonec tak otrávený, že musel působit bolest jiným? Místo aby to dělal jí?

Je to moje vina. Říkal to pořád. Celé roky.

Vina. Silné slovo. Chtělo se jí hlasitě vykřiknout, všechen žal ze sebe dostat ven, jenže se jí z hrdla nevydralo víc než chabé skuhrání. Ani to nesvedla. Ani to.

Zvedla se a zapotácela se tak, že se musela přidržet a chvíli počkat, než jí závrať přejde. Vtom uviděla krvavé stopy na dveřích a podlaze. Nemotorně se došourala do koupelny, z role odmotala dlouhý kus toaletního papíru, navlhčila ho, dovlékla se zpět ke dveřím a rudé šmouhy utírala.

Nesnáší špínu.

Když práci dokončila, na moment se opřela o kredenc. Teprve teď si všimla, že na záznamníku bliká červená kontrolka. Letmo pohlédla na hodiny.

Robert! Dočista zapomněla, že jí každý týden telefonuje! Nedovolal se jí.

Ačkoli už bylo pozdě, v panice sáhla po sluchátku, vyslovila jeho jméno a poslouchala ticho. Do očí se jí draly slzy. Zmeškala ho. Mezitím se dávno vrátil do cely. *Sakra!*

V tenhle podělaný den nic nevycházelo. Teď si bude dělat starosti, že se jí něco stalo. Nebo si bude namlouvat, že ho chce opustit, a docela ztratí nervy. Klidně by to od něj mohla čekat.

Jak ho mohla takhle zklamat a zapomenout na něj?

Vzlykala, a přitom prstem hladila záramovanou fotografii, která stála na malé komodě. Robert na ní hrdě pózoval před černou motorkou Harley-Davidson. Jeho velkým snem bylo navštívit USA, na motocyklu si projet slavnou *Route 66* a úplně sám si vychutnávat volnost. Aby si mohl tento sen po propuštění splnit, šetřila, jak se dalo, a ještě si vzala druhou práci jako uklízečka. Jemu však nakukala, že spolu poleťt na Kanárské ostrovy. Chystala mu překvapení.

Přitiskla si fotku na prsa, odnesla ji do koupelny a tam ji postavila na kraj umývadla, otevřela skříňku, z malé krabičky opatrně vytáhla žiletku, vykasala si rukáv a bez váhání se řízla čepelkou do předloktí. Sykavě nasávala

vzduch mezi rty. Pak se řízla znovu. A ještě jednou. Potom se zpcená natáhla na holé obkládačky a cítila jejich chlad.

Už toho bylo moc. Dnes toho zkrátka bylo příliš.

Po chvíli vstala, na řezné rány na paži si bezmyšlenkovitě nastříkala dezinfekční prostředek a pokropila si jím ještě jednou také ránu na hlavě. Přestože dezinfekce páčila, nevydala ze sebe ani hlásku.

Když všechno opět vyčistila a urovnala, podívala se do zrcadla, odhrnula si vlasy z čela a chvíli tam jen tak stála. Pak se napřímila, opláchla si obličej studenou vodou, vzala kartáč a pečlivě se učesala.

Najednou se odtrhla od umývadla a přešla do ložnice. Stoupla si před Robertův šatník a otevřela ho. Opatrně se dotýkala kalhot a triček a rukou přejela také po košilích. Přičichla k nim, ale jeho vůně z látky dávno vyprchala. Zkusmo vytáhla jednu košili, prohlížela si ji ze všech stran, zavrtěla hlavou, potom zkoumala další. Všechny byly zmačkané.

Z výklenku za skříní odhodlaně vytáhla žehlicí prkno a pustila se do žehlení. Jedné za druhou.

Netušila, jak to půjde dál.

Určitě věděla jen jedno: že ho miluje. Ať spáchal cokoli. A bez ohledu na to, co ještě provede v budoucnosti.